

desuet în elementele sale de sugerare a fantasticului. În ansamblu, montarea alternează episoade de mare efect și frumusețe cu unele mai puțin expresive, trenante (precum acea interminabilă scenă petrecută pe lună). Aici, și textul și muzica s-au dovedit mult mai generoase decât imaginea scenică, săracă.

Distribuții și jucând cîte trei-patru roluri, cîntînd și dansînd, toți interpreții au adus convingătoare dovezi ale multilateralelor lor însușiri profesionale. Am reținut grația și sensibilitatea, timbrul vocal plăcut, nuanțele delicate cu care balerina Rodica Manolache a impus imaginea reală și fantastică a ingenuelor din piesă: eleva Cristina, Albă ca zăpada, Cenușăreasa. Cîntărețul Dumitru Caramitru a fost un foarte sincer prinț, un adolescent plin de farmec în toate elanurile sale lirice, susținute cu temperament, cu voce caldă, inteligent modulată. Bună interpretă, cu haz autentic, posesoare a unei admirabile

voce, Mariana Cerconi a înfățișat, însă, ostentativ și strident, într-o manieră apăsător temperamentală, chipul Vrăjitoarei. Foarte amuzant, Fritz Braun. El a demonstrat știința spunerii și expunerii cupletelor, a schițat pitorese variate tipuri comice. Victor Imoșcanu s-a achitat onorabil de sarcina întru-chipării unor „bătrîni”, reliefind amuzant senectutea lui Alb-împărat, punetînd cu dezinvoltură prezența baronului Münchhausen și, în registrul opus, susținînd avîntul juvenil al Pompierului.

Conducerea Teatrului de Revistă „Fantasio” merită a fi apreciată pentru ideea programatică și pentru preocuparea sa consecventă de a introduce în repertoriu spectacole muzicale cu important rol formativ, adresate copiilor.

V. D.

CARNET I.A.T.C.

CUM VĂ PLACE

de Shakespeare

Frumoasa și profundă comedie shakespereeană, care înmănușează atîtea teme fundamentale din teatrul Renașterii engleze, nu s-a mai jucat pe scena Institutului de peste un deceniu; exact, din anul 1964, an cu o faimoasă recoltă de talente, care strălucesc azi din plin în teatrul românesc. *Cum vă place* nu este cea mai recomandabilă bucată a virtuozului pentru jucat în studenție; complexitatea viziunii, gîndirea, uneori complementară, alteori, antinomică, a personajelor purtătoare de mesaj moral în spațiul mitic și utopic al pădurii din Ardeni, ea și în lumea ce o înconjoară, supusă restricțiilor și diviziunilor sociale — întreg universul acestei opere impregnate de filozofia activă și activizată de un scepticism creator al Renașterii, pledoaria ei pentru un echilibru armonie, dobîndit după cîteva peripluri ale cunoașterii — toate la un loc pretînd o înscenare de sinteză, fundată pe o teză regizorală și alături de o obligatorie cultură

Data premierei: 25 februarie 1976
Clasa prof. BEATE FREDANOV;
lector: LAURENȚIU AZIMIOARĂ.

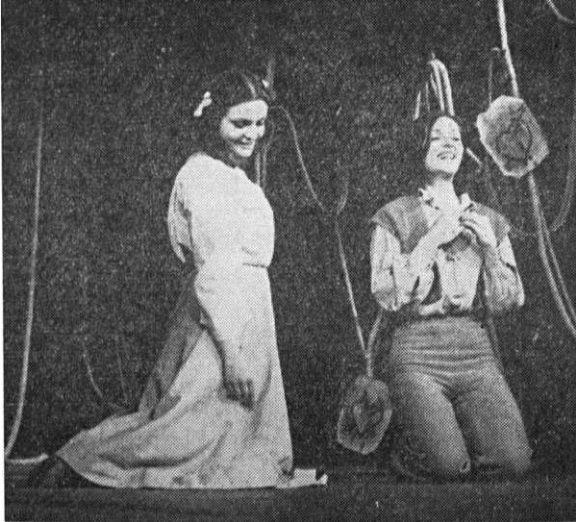
Regia: LAURENȚIU AZIMIOARĂ
Scenografia: LIA MANTOC și ANDREI BOTHI, studenți în anul IV I.A.P.
„Nicolae Grigorescu”, clasa prof. ELENA PATRĂȘCANU-VEAKIS. Muzica: MYRIAM MARBE.

Distribuția: ANDREI FINȚI (Ducele, Frederic); DANA DOGARU (Celia); MONICA MIHĂESCU (Rozalinda); VALENTIN IVANGIUC (Oliver); NICOLAE MANOLACHE (Orlando); VALERIU PEDA (Le Beau); GH. POPA (Jacques-melancolicul); TUDOR FILIMON (Tocilă); DAN MIRCEA IVANESEI (Silvius); MARIA NESTOR (Phebe, o doamnă de la curte); MĂRA COSTEA (Audrey, prima doamnă de la curte); SORIN MEDELENI (Corin); EUGEN STROE (Un curtean, Un nobil, Sir Oliver Martext); DRAGOȘ PISLARU (William, Un curtean, Un nobil); EUGEN CRISTEA (Amiens, Un curtean); MIRCEA PETCULESCU, anul III (Charles); VIRGIL FLONDA, anul III (Adam); ILEANA HARȘA, anul I (O doamnă de la curte).

umanistă, istorică și teatrală. Mai mult ca orice altă comedie de Shakespeare, *Cum vă place* cere direcției de scenă o viziune integratoare. Ambiguitatea unor mari personaje ca Rozalinda, Jacques-melancolicul, Touchstone, ca să numim doar cîteva, firește, nu

poate fi la îndemina elevilor; întruchiparea lor nu presupune doar antrenament și tehnică de joc, ci, în primul rând, maturitate de gândire, experiență. Așadar, din capul locului, realizarea ei pe scena unui studio studentesc apare hândicapată. Shake-peare reprezintă o materie de studiu obligatorie la I.A.T.C. (atât pentru studenții-actori, cât și pentru cei de la regie), dar poate că eficiența didactică s-ar vădi mai limpede în realizarea unor fragmente, studii asamblate pe teme, pe grupuri de personaje etc., decît în așa-zise montări integrale, care, firește, nu pot fi asimilate unor reprezentări propriuzise. (Decît în rare realizări de excepție, cum a fost și acel *Cum vă place* în regia lui Octavian Cotescu, în 1964, din care ne mai amintim Rozalinda Valeriei Seciu, bufonul lui Mircea Andreescu, Mariana Mihuț în Audrey etc.)

Spectacolul clasei prof. Beate Fredanov nu poate fi, deci, analizat pe baza criteriilor unei montări Shakespeare în teatrul profesionist, lipsindu-i datele fundamentale ale viziunii, ci trebuie considerat ca un exercițiu la rampă apt să etaleze disponibilitățile, eișturile și eventualele restanțe ale studenților-actori. Registrul înscenării e vesel, ambianta fiind de voioasă serbare școlară, cu cîntece și multă mișcare, frumos organizată. Spațiul destul de îngrat al scenei, cu mica ei deschidere, a fost fericit valorificat în decorul unor talenți studenți la scenografie (Lia Manțoc și Andrei Both), care au plămuit, cu ajutorul unor simple sfori, ingenios combinate, ogivele unui palat și arborii codrului Ardeni. Deschiderile de act, finalurile și anumite momente-cheie sînt marcate printr-o mișcare intens luerată, grupările plastice cu colorit dinamic și metamorfoze rapide fiind o preocupare constantă a pedagogilor-realizatori. Cîntecele au un rol funcțional, unificator (muzica lui Myriam Marbe, cu armonii de epocă, are un melos spiritual, luminozitate și tonurile sumbre necesar contrastante), totuși, la un moment dat, ele abundă naiv. Atmosfera respiră o anume frăgezime, delicatețe a spiritului, o grație de o stilizată factură pastorală învăluind toate interpretările. În prim-plan s-a impus jocul Danei Dogaru, o admirabilă eroină de comedie shake-speareană, Celie ce putea să fie Rozalinda, demonstrînd ingenuitate și luciditate, discernămintul valorilor, bogăție afectivă și adîncime a gândirii, Monica Mihăescu n-are, deocamdată, suficiente date pentru rolul Rozalindei, deși unele aptitudini vădite pentru teatrul modern ne promit o viitoare actriță. Mara Costea (Audrey) a fost îndrumată spre un portret în tonuri stridente, cu pete mari de culoare, realizat cu un indiscutabil temperament scenic. Ușor derutată între lirism și satiră, Phebe a fost desenată de Maria Nestor cu o vicioasă acidă, dar minoră.

Dana Dogaru (Celie) și Monica Mihăescu (Rozalinda)

Cele mai mari greutăți le-a avut de surmontat echipa masculină. Gheorghe Popa s-a luptat din greu cu „printul leșelor filozofice”, Jacques-melancolicul, neprîmînd o direcție în construirea faimosului personaj; jocul său e neeficient, cu disonanțe; rostește, însă, cu gravă pătrundere și înțelegere marele monolog despre virste, împărțindu-l cu Andrei Finți (Frederic); acesta din urmă, în dublul rol de Ianus, e parca mai convîngător în ipostaza uzurpatorului decît în cea a refugiatului în natură, căutător al virstei de aur. Tudor Filimon nu știe, deocamdată, ce înseamnă un bufon în teatrul lui Shakespeare, cu atît mai puțin ce reprezintă Touchstone — cu cinismul lui intelectual, năucitoarele aforisme, candoarea perversă și disperarea generată de cunoașterea resorturilor ce guvernează lumea. Un ingenuu june-prim, Nicolae Manolache — Orlando, radiază farmec scenic și subtilitate comică, în scena simbolică a întîlnirii-trăsnec cu iubirea. Trebuie remarcat, însă, că dincolo de toate neacomodările la înălțimea personajelor, e vizibilă la toți interpretii o grijă comună pentru dicție (chiar și la cei dezavantajați de defecte naturale), gestică studiată — uneori pînă la calofilie — și efortul în stabilirea relațiilor scenice.

Lipsesc din scenă motivele fundamentale ale piesei — căutarea soluțiilor de viață, recuperarea identităților pierdute sau rîvnite, lumea secundă, de vrajă, spațiul idilic din Ardeni, uode totul e cu puțință, *cum le place* eroilor, actori în lumea care nu-i decît o scenă... dar înstaurarea unei ordini morale și estetice e sarcina regizorilor, în cazul de față, a studenților-regizori, ale căror examene încep de acum încolo...